

Arrest

nr. 105 582 van 21 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel van 11 januari 2013 om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. RIAD *loco* advocaat S. BENKHELIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 8 augustus 2012 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 8 januari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 11 januari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 09 juli 2008 in België verblijft, als minderjarige in België aankwam, diepgaand en op een sublieme manier geïntegreerd zou zijn, in België naar school ging (zie Attest PAV afgegeven door Damiaaninstituut voor schooljaar 2009-2010; brief van Damiaaninstituut Aarschot opgesteld op 16 september 2011; Deelcertificaat basis elektriciteit afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 26 oktober 2009; Deelcertificaat basis metaal afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 23 maart 2010; Deelcertificaat basis lassen afgegeven door Damiaaninstituut DBSO op 25 juni 2010; Deelcertificaat plaatslagen af ge geven door Damiaaninstituut TSOIBSO op 23 juni 2011; Deelcertificaat voorbewerken en spuiten afgegeven door Damiaaninstituut TSOIBSO op 30 juni 2011; Certificaat spuitser afgegeven door Damiaaninstituut TSOIBSO op 30 juni 2011; Getuigschrift van de tweede graad van het secundair onderwijs af gegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO op 30 juni 2011; Attest van verworven competenties Project Algemene Vakken afgegeven door Damiaaninstituut TSO/BSO-D8SO op 30 juni 2011)’ zich kosten noch moeite spaarde om Nederlands te leren en spreekt, werk heeft en zijn werkgever zeer tevreden is over hem (zie werkgeversverklaring afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 19 september 2011 ; Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders” tussen Van Hool NV en N.A. voor de periode 01 september 2011 tot 24 februari 2012 opgemaakt op 13 juli 2011; “Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders” tussen Van Hool NV en N.A. voor de periode van 01 maart 2012 tot 31 augustus 2012; “Arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd voor arbeiders” tussen Van Hool NV en N.A. voor de periode 01 september 2012 tot 22 februari 2013 opgemaakt op 20 augustus 2012; werkgeversverklaring afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 30 mei 2012; brief ACV delegatie Van Hool, ongedateerd; Opleidingen CV Van Hool afgegeven op 03 april 2012; Aanbevelingsbrief afgegeven door Autobus- en Bedrijfswagenfabriek Van Hool NV op 17 oktober 2012), sinds zijn aankomst alhier blijf heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen, onze maatschappij enorm veel zou geven, duurzame sociale bindingen heeft, een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene al die tijd dat hij al in ons land verblijft nooit in aanraking kwam met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 04 augustus 2008, deze werd op 16 december 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de asielstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13 januari 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze tweede aanvraag werd afgesloten op 25 september 2012 met eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures — namelijk 1 jaar 4 maand en 12 dagen voor de eerste aanvraag en 1 jaar 8 maand en 12 dagen voor de tweede aanvraag — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De voormalige raadsheer van betrokkene, Meester J.H, verwijst in zijn verzoekschrift naar de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Verdrag inzake de rechten van het kind dat werd aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989. Artikel 1 van dit verdrag bepaalt dat iedere mens jonger dan 18 jaar een kind is, op 31 december 2011 werd betrokkene 18 jaar, sinds die datum

wordt betrokkene niet langer als kind beschouwd en is het Verdrag inzake de rechten van het kind dan ook niet langer van toepassing op hem. De raadsheer stelt eveneens dat betrokkene de mogelijkheid moet hebben zijn studie verder af te werken. Echter blijkt nergens uit het administratief dossier dat betrokkene momenteel een studie volgt.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven...

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 1 artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten N. A. geboren te Kaboel, op (in) (...)1993 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25 september 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Met een ter post aangetekend schrijven van 13 mei 2013 dient verzoeker een synthesesamenvatting in.

Op de terechtzitting van 22 mei 2013 wijst de waarnemend voorzitter erop dat de door de verzoekende partij opgestuurde, ongevraagde synthesesamenvatting uit de debatten wordt geweerd. De raadsvrouw van de verzoekende partij maakt geen opmerking over voornoemd standpunt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout; Schending van artikel 8 EVRM; Schending van de formele motiveringsverplichting, van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1. De regelgeving

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorgaande dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft". Noch de buitengewone

omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004,593.). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, AP.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 1 79.935, T. Vreemd. 2008, 204) (...)Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 1 1 juni 2002, nr. 101.624.) Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480) Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Bespreking in concreto

De bestreden beslissing verklaart het verzoek onontvankelijk. De bestreden beslissing is absoluut op een stereotiepe wijze gemotiveerd. De eerste paragraaf luidt als volgt: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". De tegenpartij weet dat zij geen diplomatieke post heeft in Afghanistan, dat bevoegd is voor Afghanen.

2.1 Afwezigheid van een Belgische diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit. Er is geen Belgische consulaire post in Kabul. Er is wel een Ambassade maar voor alle consulaire vragen is de consulaire post van Islamabad (Pakistan) verantwoordelijk. De Ambassade van Kaboel is verantwoordelijk "enkel voor houders van diplomatieke en dienstpaspapieren die reizen voor officiële redenen en DD pp om off. redenen (EU/NAVO)." De tegenpartij maakt een manifeste appreciatiefout. Het is schandalig dat een administratie geen enkel kennis van de werking van haar eigen administraties heeft en dat ze niet eens de moeite heeft gedaan om de correcte informatie op te zoeken. De informatie in bijlage is beschikbaar op internet. De afwezigheid van consulaire post in Afghanistan vormt een buitengewone omstandigheid, zoals de Raad van State heeft gesteld.

2.2 Onmogelijkheid om naar Islamabad te reizen

Verzoeker heeft geen verblijfplaats of plaats van oponthoud in Pakistan. Een toepassing van artikel 9 is dus niet mogelijk. Verzoeker heeft geen geldig document om naar Pakistan te reizen. Men kan lezen in de site van de FOD Buitenlandse zaken: (...).De Belgische Staat kan niet alle reizen naar Pakistan afraden en tegelijk vragen aan verzoeker naar Pakistan te reizen. De constante rechtspraak van de Raad van State luidt als volgt: (...). Gelet op de extreme moeilijkheden en het bestaand gevaar, zou het manifest disproportioneel zijn om aan verzoeker te vragen de administratieve stappen te maken om een aanvraag tot verblijf in Pakistan in te dienen.

2.3 De oorlog in Afghanistan

De bestreden beslissing zegt niets over de oorlog, De situatie van oorlog in Afghanistan is echter duidelijk voor iedereen. De Belgische Staat is zeer goed op de hoogte van de situatie in Afghanistan. De site van FOD Buitenlandse zaken luidt als volgt : (...). De afwezigheid van motivatie over de oorlog of burger oorlog is in strijd met het arrest van de Raad van State die bepaald dat er concrete elementen moeten worden aangehaald door de betrokkene om buitengewone omstandigheden te rechtvaardigen zonder dat hij weliswaar enig persoonlijk gevaar zou moeten aanvoeren, zoals de tegenpartij in de bestreden beslissing blijkt te menen: (...). Bovendien haalt de Raad van State zelf in bovenvermeld arrest als eerste typische buitengewone omstandigheid, "de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst. De bestreden beslissing schendt bijgevolg duidelijk artikel 9bis Vreemdelingenwet en dient daarom te worden vernietigd. De motivering van de bestreden beslissing vormt voorts een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien verwerende partij duidelijk niet de moeite heeft gedaan om de aanvraag van verzoeker te onderzoeken conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, met name nagaan of er een mogelijkheid is om in Afghanistan een aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen.

2.4 Schending van artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing zegt dat verzoeker geen familieleden in België heeft. De bestreden beslissing verwijst naar de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende asiel. De tweede beslissing van de Raad (dd 25.09.2012) betreffende de asielaanvraag, spreekt echter duidelijk over de aankomst van zijn moeder in België. De bestreden beslissing is bijgevolg behept met een manifeste appreciatiefout aangezien de familieleden van verzoeker in België zijn en verwerende partij dit weet. Aangezien verzoeker duidelijk in België een gezinsleven heeft, hij verblijft immers in België op hetzelfde adres met zijn moeder en broer, schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en het hierin gewaarborgde recht op naleving van het gezinsleven aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gedaan zoals voorzien in artikel 8 § 2 EVRM. De bestreden beslissing zegt ook dat: "gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM". De rechtspraak van het Europese Hof luidt echter volledig anders: (...). Uit de rechtsleer blijkt ook duidelijk dat artikel 8 EVRM het privéleven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa zelf: (...). De bestreden beslissing antwoordt op een stereotype wijze, zonder enig onderzoek te voeren: er werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de duur van het verblijf van verzoeker, noch naar het bestaan van zijn familiebanden en sociaal leven in België, noch naar de invloed van een verwijdering op zijn relaties met zijn familieleden, noch naar het feit dat hij als minderjarige (14 jaar oud) naar België is gekomen en sindsdien geen enkele band meer heeft met Afghanistan. Bovendien verbleef verzoeker tot nu toe op legale wijze in België. De bestreden beslissing brengt dus een einde aan het verblijf van verzoeker, waardoor de verplichting voor verwerende partij om een serieus onderzoek te voeren naar artikel 8 EVRM nog belangrijker is. Aangezien deze elementen niet werden onderzocht, dient te worden vastgesteld dat er ook geen enkele afweging werd gedaan zoals nochtans duidelijk vereist door artikel 8 §2 EVRM. Voor een niet-begeleide minderjarige die op 14 jaar in België is aangekomen, kan men niet spreken van "gewone sociale relaties". De tegenpartij heeft immers de plicht om een reëel onderzoek te voeren naar de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM: (...). Aangezien er geen onderzoek werd gedaan naar het risico op schending van artikel 8 EVRM en dat men zich in het kader van huidig beroep in een annulatieprocedure bevindt, dient te worden besloten dat Uw Raad enkel tot het besluit kan komen dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd opdat verwerende partij zou overgaan tot de nodige onderzoeken conform artikel 8 EVRM.

2.5 Besluit

Het geheel maakt dat het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is. De aangehaalde elementen zijn elementen van integratie die ten gronde dienen te worden onderzocht. Zo heeft de Raad van State in een arrest dd. 09.12.2009 het volgende gesteld: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen". Verwerende partij heeft in casu duidelijk de criteria betreffende de ontvankelijkheid verwisseld met de criteria ten gronde. De tegenpartij kan niet tot de onontvankelijkheid van de aanvragen besluiten wanneer alle criteria van de Raad van State betreffende de buitengewone omstandigheden aangaande de ontvankelijkheid van de aanvraag, vervuld zijn. Zolang artikel 9bis Vreemdelingenwet opgenomen is in de Vreemdelingenwet, dient de tegenpartij deze toe te passen zoals gedefinieerd door de rechtspraak van de Raad van State. De bestreden beslissing is niet wettig gemotiveerd doordat er geen enkel onderzoek werd gemaakt naar het risico op schending van artikel 8 E.V.R.M. bij een terugkeer naar Afghanistan."

3.1.2. Verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden de aankomst van zijn moeder in België.

In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen aangaande artikel 8 van het EVRM:

"Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

De verwerende partij repliceert in de nota dat zij vaststelt "dat verzoeker kritiek levert op het feit dat geen rekening zou zijn gehouden met de aanwezigheid van zijn moeder in België, doch dienaangaande dient andermaal te worden vastgesteld dat verzoeker hiervan in geen van zijn aanvragen tot verblijfsmachtiging gewag heeft gemaakt, zodat verzoeker het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet dienstig kan verwijten

dienomtrent niet te hebben gemotiveerd. Gelet op het feit dat verzoeker zich slechts op artikel 8 EVRM heeft beroepen in het kader van zijn het sociaal leven dat hij in België heeft opgebouwd, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht gemotiveerd dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.”

De Raad stelt in arrest nr. 88 152 van 25 september 2012 over een beroep van verzoekers moeder: *“U werd herenigd met uw zoon A. (verzoeker) (...), die hier asiel aanvraag op 4 augustus 2008.”*

Uit het administratief dossier blijkt een actualisatie op 15 oktober 2012 waarbij een kopie van Afghaans taskara op naam van K, de moeder van verzoeker, is toegestuurd. Dit is ruim voor de bestreden beslissing.

Uit voorgaande volgt dat verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad niet heeft vermeld dat zijn moeder in België was, doch uit een actualisatie op 15 oktober 2012 blijkt dat verzoeker een kopie van Afghaans taskara op naam van K. heeft toegestuurd naar de verwerende partij.

De verwerende partij verklaart de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk zonder rekening te hebben gehouden met de door verzoeker ter actualisatie van de aanvraag aangevoerde elementen aangaande artikel 8 van het EVRM. Dit komt neer op een schending van de motiveringsplicht.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien in de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd aangaande 8 van het EVRM, een hogere rechtsnorm, komt het gepast voor de tweede bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, uit het rechtsverkeer te nemen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van 8 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en van 11 januari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC